

[Bollmann]

indført, og jeg må sige, at vi i dag finder, at de ikke har været til nogen særlig nytte. Desuden har vi jo, som andre har været inde på, offentligt tilsyn med banker og sparekasser. Det vil efter vores mening sige, at disse repræsentanter i bedste fald er overflødige, og derfor er vi indstillet på at støtte det foreliggende lovforslag, også i konsekvens af vor holdning til forsikringsloven, som blev behandlet i december måned.

Waldorff (VS):

Den nuværende industriministers forgænger har ved forskellige lejligheder, som jeg citerede det, da vi behandlede forsikringsloven, givet ganske glimrende oplysning om, hvad de offentlige repræsentanter egentlig laver, og specielt hvad de ikke laver.

Det, som har været det centrale, den oplysning, vi som de eneste har søgt og fået, går ud på, at den ordning, der fungerer, ingen som helst værdi har for det offentlige, overhovedet ingen. Det er blevet bekræftet, at de har tavshedspligt, man kan ikke lave indberetningsordninger, sådan at hverken minister eller folketing får noget som helst at vide om, hvad der foregår i bankernes bestyrelser. Den offentlige repræsentant kan blive tvunget til at vedtage en skattebøde sammen med den øvrige bestyrelse i en bank. Der kan rejse sager imod banken, uden at den offentlige repræsentant kan frigøre sig for ansvaret. Det kan være af bagmandspolitiet som i Universalbanksagen. Den offentlige repræsentant fungerer reelt som et gidsel.

Vi har karakteriseret den offentlige repræsentation, da vi diskuterede det i forbindelse med forsikringsselskaberne, sådan: kammeratlighed, indspisthed, tavshedspligt, fælles hæftelse for skattebøder og et fedt honorar. Det vil vi fastholde. Det er rent faktisk sådan, det foregår. Jeg vil godt tilføje, at der sikkert findes velmenende repræsentanter i banker og sparekasser, som ikke sidder der af hensyn til kammeratlighed osv., men de er ikke desto mindre bundet af de bånd, som ligger på de offentlige repræsentanter. Det betyder også, at de kommer til at fungere som offentlighedens, samfundets, gidsler i bankbestyrelserne. Det var netop baggrunden for den konservative ordførers udtalelser, da det blev diskuteret tidligere. Hr. Kjelgaard sagde den 17. januar 1979, sp. 4881:

»Imidlertid må vi være realistiske og se i øjnene, at der næsten altid fra mange sider har været stærke ønsker om indsigt med pengeinstitutternes virksomhed . . .«

»Og han fortsætter, og det er det interessante:

»Mistilliden og mistænkeliggørelsen er i nogen grad fjernet . . .«

Det var præcis det konservative folkepartis argument for at opretholde repræsentationen i banker og sparekasser, og det er selvfølgelig vigtigt, fordi det afslører, at hr. Rahbæk Møller ikke har forstået et klap, når han angriber VS for at være årsagen til, at der nu muligvis, alt afhængigt af, hvordan de radikale stiller sig, bliver et flertal for at trække de offentlige repræsentanter ud af banker og sparekasser.

Sagen er – det vil SF ikke forstå – at det er værre end ingenting, når man har nogle repræsentanter siddende som gidsler, som har det præcise formål at bilde offentligheden ind, at der er kontrol med pengeinstitutterne. Det er der ikke, og det ved hr. Rahbæk Møller udmærket godt, og det er præcis, hvad han siger, når man er ude og diskutere det. Selvfølgelig er der ingen kontrol, og der er ingen kontrolmuligheder for de offentlige repræsentanter.

Derfor må den logiske konsekvens være, og det er VS' holdning, at regeringen må lave en opstramning af ordningen, f.eks. tage et skridt for at møde det radikale venstre og sige: lad os åbne op, lad os bryde tavshedspligten, lad det blive muligt for de offentlige repræsentanter at komme med indberetninger – selvfølgelig ikke fortroligstempleet og godkendt af bestyrelsen, så ved vi godt, at de ikke er noget værd, men ophæve tavshedspligten som ét element – lave systematiske indberetningsmuligheder, lade dem bruge den viden, de får i bank- og sparekassebestyrelser, til at rejse en diskussion om de højst tvivlsomme dispositioner, masser af pengeinstitutter foretager.

Hvis regeringen vil lave noget sådant, så vil det være et udtryk for, at regeringen er interesseret i at bruge ordningen til at bremse de allerværste spekulationer i disse foretagender. Hvis ikke regeringen vil gøre noget sådant, så mener vi som sagt, at det er værre end intet fortsat at have de offentlige repræsentanter siddende, og så er den eneste logiske konsekvens, at man trækker dem ud.